

У това мѣстеніе на звѣзды-ты има голѣма наука за чловѣка: животъ има тамъ дѣ-то ся ради и работи, а дѣ-то ся не работи, тамъ е смръть и погыбель. И чловѣкъ трѣбува да работи и да ся труди и доклѣ е живъ все да е прѣгавъ; зашто-то да ся лени чловѣкъ и да ся излѣжава по грѣбъ, то си е жива смръть.

Кога-то небесны-ты тѣла сѣ не еднаквы, едни пò-голѣмы, другы пò-малкы, то ся разбира, че тыя трѣбува и въ не еднакво врѣмя да ся врътятъ и обыкалять. Малка топка, кога ся завръли, лѣти пò-бръзо отъ колко-то пò-голѣма-та и пò-тяжка-та. Така става и по небе-то: едни звѣзды лѣтятъ пò-бръзо, а другы пò-полегка, пò-нехриво; едни връвятъ та обыкалять по голѣмы колела, а другы по малкы: дручояче тыи быхѣ ся срушкали.

Звѣзды-ты казахмы, че сѣ валчесты, нѣ трѣбува да знаете, че и валчевина-та бѣва двойка. Отдалечь кога гядамы дръво угрязнѣло съ яблѣкы, намъ ся чины, че всицкы яблѣкы сѣ валчесты, а то не е така: между тѣхъ има много и сплюснѣты, и длѣгнесты, и свиты. Посрѣщнѣте еднѣ яблѣкѣ съ едно куршумче и щете видите, какъ яблѣка-та не е докрай валчеста, а отгорѣ и отдолѣ е мажко сплюснѣта. Такыва сѣщо сѣ и тыя небесны яблѣкы: едни отъ тѣхъ сѣ пò-сплюснѣты, другы пò-валчесты а другы по-длѣгнесты. А отъ толкова надалечь ніе не можемъ да гы сапикасамы, че не сѣ еднолики. Години и вѣкове трѣбувало чловѣкъ да умува, да мѣдрува и да прѣсмѣта, доклѣ да ся разбере какво и що сѣ тыя небесны тѣла и кое какъ връви и ся мѣсти. Хыляды хора работили и си блѣскали главѣ доклѣ, съ Божнѣ помощъ, проумѣли всицко това. А и съ